

však cíle. Žalovaný úřad meritorně nerozhodl, odkázav na právní moc nálezu shora citovaného.

Jedině možné výtky by se mohly obracet proti výroku úřadu, že náleze řečený stal se právoplatným.

V tomto směru však se pouze namítá, že žalovaný úřad nesměl odkázati stěžovatele na právní moc nálezu, poněvadž se prý stěžovatel z nálezu toho odvolal.

Výtka takto formulovaná jest však, jak shora bylo dovozeno, nepřipustnou novotou.

Ostatními výtkami se pak Nejvyšší správní soud zabýváti nemohl, poněvadž nepostihují podstatu naříkaného rozhodnutí.

Byla proto stížnost zamítnuta jako bezdůvodná.

(Nález Nejv. správ. soudu ze dne 5. května 1928, č. 8300/28.)

K § 13. Správní rozhodnutí musí vyčerpáti přednes strany.

Výměry zemského úřadu v Bratislavě ze dne 10. května 1926, č. 32.094/26 a 49.241/26 nebyl C. B. a dětem jejím na základě zákona č. 142/20 a 39/22 přiznán důchod vdovský a sirotčí, ježto konaným šetřením bylo zjištěno, že choroba, na kterou manžel a otec zemřel, nebyla v souvislosti s vojenskou službou válečnou a nepříslušel jim ani důchod vdovský ani důchod sirotčí.

Naříkaným rozhodnutím ze dne 10. srpna 1926, č. 24.520-V/1a-26, byla stížnost do rozhodnutí toho podaná ministerstvem sociální péče zamítnuta a potvrzeny výměry v odpor vzaté z těchto důvodů:

„Manžel stěžovatelky a otec uvedených dětí zemřel dle úmrtního listu dne 20. prosince 1925 zánětem pohrudnice.

Týž byl dne 13. března 1925 vyšetřen odborným lékařem, primářem inter. státní nemocnice v Košicích, a zjištěna u něho neurastenie a celková slabost a žádná jiná choroba, a hlavně plíce shledány beze změny.

Dle vysvědčení ošetřujícího lékaře onemocněl jmenovaný dne 12. prosince 1925 zánětem plic a pohrudnice, pravděpodobně z chřipky a během 8 dnů zemřel.

Dle úsudku úředního lékaře jest, poněvadž se jedná o prudké onemocnění infekčního původu, souvislost smrti jmenovaného s vojenskou službou jeho vyloučena.

V základě uvedeného má ministerstvo za prokázáno, že smrt Bartoloměje B. nastala z jiného důvodu, nežli naznačen jest v §u 1, lit. a) zák. ze dne 8. dubna 1919, č. 199 Sb. z. a n., a nemají tedy dle §u 13, pokud se týče 20, zák. ze dne 20. února 1920, č. 142 Sb. z. a n., ani vdova, ani dívky nároku na důchod vdovský, pokud se týče sirotčí.

O stížnosti uvážil Nejvyšší správní soud toto:

Dle §§ 13 a 20 zákona ze dne 20. února 1920, č. 142 Sb. z. a n., o požitcích válečných poškozců, přísluší důchod vdovský resp. sirotčí vdově a sirotkům po válečném invalidu, u něhož jsou splněny podmínky §u 1, lit. a) zákona ze dne 8. dubna 1919, č. 199 Sb. z. a n., nebylo-li zjištěno, že smrt jeho nastala z jiného důvodu, nežli jest naznačen v §u 1, lit. a) cit. zákona, t. j. následkem poranění nebo nemoci získané neb zhoršené ve vojenské službě.

Z ustanovení toho je zřejmo, že zákon zásadně přiznává vdově a sirotkům po osobě, která byla uznána za válečného invalidu, ve smyslu §u 1, lit. a) zákona č. 199/19 právní nárok na důchod vdovský, resp. sirotčí, vycházející z předpokladu, že ony důvody, které zemřelého manžela a otce činily invalidou po rozumu §u 1, zákona posléz citovaného, přivodily i jeho smrt a vylučuje nárok ten jen, je-li spolehlivě prokázáno, že příčinou smrti nebylo poranění neb nemoc získaná neb zhoršená ve vojenské službě válečné.

Otázka, zda je prokázáno, že příčinou smrti nebyla nemoc ve válce získaná nebo zhoršená, jest otázkou skutkovou, jejíž zodpovědění může Nejvyšší správní soud přezkoumati jen s hlediska §u 6, zákona o správním soudu.

Žalovaný úřad opřel svůj úsudek o tom, že příčinná souvislost smrti s onemocněním, vojenskou službou získaným jest vyloučena, o posudek úředního lékaře, který ovšem vyzněl v tom smyslu a to proto, že podle něho běželo v daném případě o prudké onemocnění infekčního původu.

Tento úsudek úřadu napadá stěžovatelka, dovolávajíc se ošetřujícího lékaře i posudku státní nemocnice v Košicích, jako vadný a namítá, jak to již učinila v odvolání k ministerstvu, že smrt souvisí s tuberkulózou, kterou získal B. již ve válce, a ze které vyvinul se zánět pohrudnice jako bezprostřední příčina smrti.

K námitce, v odvolání již takto formulované, nezaujal však žalovaný úřad stanovisko, ač ve spisech měl i lékařské vysvědčení ošetřujícího státního obvodního lékaře, v němž bylo sice dosvědčeno také, že zánět plic komplikovaný prudkým zánětem pohrudnice, vznikl pravděpodobně z chřipky (tedy z nemoci rázu infekčního), v čemž vysvědčení to souhlasí s posudkem úředního lékaře v Bratislavě, dodává však se ve vysvědčení tomto dále, že choroba, způsobivší smrt, pravděpodobně vznikla také z velké zesláblosti muže následkem jeho tuberkulózy.

Vysvědčení ošetřujícího lékaře neuvádí tedy jako jedinou příčinu zánětu pohrudnice chřipku jako nemoc infekční, nýbrž vedle toho souřadně i značnou zesláblost rázu tuberkulosního.

Žalovaný úřad opomenul zkoumati příčinnou souvislost mezi smrtí s vojenskou službou B. také se stanoviska celkové nápadné slabosti, kterou uznává i oddělení nemocnice košické za důsledek onemocnění válečného, třebaž v ní nespátřuje se stanoviska vědeckého zvláštní vyhraněnou chorobu. Když pak ošetřující lékař zmíněnou značnou zesláblost rázu tuberkulosního výslovně uvádí jako souřadnou příčinu prudkého zánětu pohrudnice, který bezprostředně vedl k úmrtí B. a stěžovatelka námitku takto formulovanou vznáší — jak to učinila již v řízení správním — právem spatřuje stěžovatelka v postupu žalovaného úřadu podstatnou vadu, která bránila tomu, aby spolehlivým způsobem byla vyřešena sporná otázka, zda příčinná souvislost jest vyloučena.

Z těchto úvah dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že naříkané rozhodnutí sluší zrušiti pro podstatnou vadu dle § 6. zákona o správním soudu.

(Nález Nejv. správ. soudu ze dne 5. května 1928, č. 8301/28.
podobně nález ze dne 7. května 1928, č. 5431/28.)

Strana má nárok, aby jí byly přesně oznámeny podklady rozhodnutí.

K. Z-ovi, ženatému obchodníku v T. a otci dvou nezaopatřených, nezletilých dětí, který jako 25% invalida požíval důchodu invalidního ode dne 1. května 1920, nebyl výměrem zemského úřadu pro péči o válečné poškozence v Čechách ze dne 3. srpna 1925, č. j. 160.019/25-I., přiznán důchod invalidní ode dne 1. ledna 1924, až na další z toho důvodu, že konaným šetřením bylo zjištěno, že v roce 1923 a 1924 činil příjem jeho z činnosti hospodářsky samostatné 8000 Kč, takže převyšuje hranici příjmovou zákonně stanovenou.

Ministerstvo sociální péče zamítlo rozhodnutím ze dne 12. října 1926, č. j. 24.740/V/1a-1926, stížnost a potvrdilo výměr v odpor vzatý, poněvadž příjem stěžovatelův činil v roce 1923 až 1925 8000 Kč ročně, tudíž překročil součet hranice příjmu a případných požitků, který od 1. ledna 1924